

KLÁRA HOLUBOVSKÁ

**PERIODIE
BOJ O MAGII**

PERIOCIE: BOJ O MAGII

Klára Holubovská

*Věnováno Wendy.
Díky, že jsi mi dala hřiště na hraní.*

Hlavní postavy:

Andross Taurisius: Bývalý vládce Periocie, před deseti lety vládl mocnou magií, ale byl o ni připraven a poslán do otroctví.

Nisa: Kočka, která kdysi byla člověkem a nyní je Androssovou průvodkyní Periocí.

Kortan Kaprikorn: Nesmrtelný Obdařený, v současnosti uvězněný.

Niko Gemini: Zapálený archivář, chce sepsat dějiny, o nichž mu může vyprávět jen nesmrtelný vězeň.

Perril Piscesian: Nenávidí piráty a dostane zapláceno za ochranu Asterie.

Asterie Aqiaris: Mladá dívka, u níž se projevila magie. Její matka ji pošle k Virgovianům, aby provedli extrakci, a na cestě ji má ochránit Perril.

Vedlejší postavy:

Birdie: Prostitutka a blízká přítelkyně Nisy. Je součástí zločineckého cechu zvaného Listy.

Darius: Prorok a Androssův blízký přítel.

Randbel: Androssův bratr a současný vládce Periocie.

Lycan: Poradce rodu Taurisiů.

Vervet Virgovian: Ambiciózní muž věznicí Daria, aby byl první, kdo se dostane k prorocství. Nenávidí Obdařené.

Cendra: Bohatá obchodnice. Její hlavní artikl jsou informace.

Mira: Netradiční pirátka.

PROLOG

„Musíš to udělat, Niso.“ Andross se obrátil ke své společnici, zatímco v úkrytu za hromadou písku pozorovali svůj cíl. Pršelo, třásl se zimou a písek se mu lepil na tělo.

„Já nejsem tvůj nájemný vrah, Androssi,“ zamňoukala kočka otráveně. Měla bílé tlapky a špičku ocasu. Zbytek těla byl zrzavý.

„Jsou to otrokáři, Niso. Zaslouží si zaplatit za to, co mi udělali. Navíc potřebujeme jejich peníze, abychom se dostali z tohoto ostrova. Nebo si myslíš, že nás někdo do Periocie odveze zadarmo?“

„Tak běž a pozabíjej si je sám.“

Andross protočil modrošedé oči.

„Kdybych na to měl dostatek sil a zbraň, udělal bych to.“ Nisa zamumlala něco, co Androssovi znělo jako *výmluvy*, a pak řekla: „Tvé jediné štěstí je, že opravdu vypadáš jako troska.“ Andross nereagoval. „No dobře. Počkej tady.“ Vyběhla z úkrytu a zamířila ke strážní budce, v níž se nacházeli dva muži hrající karty. Opodál leželo tělo strážného, který budku původně obýval. Otrokáři mu podřízli hrdlo, aby se v ní mohli schovat před deštěm.

Nisa se k nim přiloudala a naléhavě mňoukala, jako kdyby byla obyčejná hladová kočka. Jeden z nich vstal a chystal se ji kopnout, když se kočka náhle změnila v levharta, vyskočila na něj a zatnula mu zuby do krku. Víc Andross vidět nepotřeboval. Odvrátil se od krvavé scény, položil si hlavu do písku a zavřel oči. Jeho dříve takřka zlatavé

vlasý už stejně byly špinavé a zacuchané. Trocha písku už tomu nemůže uškodit.

Věděl, že se o Nisu nemusí bát. Od chvíle, kdy se setkali na tomhle ostrově poté, co ho vyplavilo moře, se už několikrát přesvědčil, že se o sebe umí postarat. Měla pravdu v tom, že Andross je troska. Z takřka třicetiletého urostlého panovníka celé země se stal za deset let vyhublý a zlomený otrok. Bývalý otrok. Ale on to tak nenechá. Získá zpátky magii, trůn a zjistí, proč ho jeho žena zradila, ať to stojí cokoliv.

Nisa do něj strčila tlapkou. Otevřel oči a podíval se na ni. Zuby držela zakrvácený váček s mincemi. Převzal si jej od ní a obsah si vysypal do dlaně. Jeden init, tři brakty a pět linů. Initem zaplatit nemůže, v otrhaném oblečení působil jako žebrák a hned by ho podezírali, že to někde ukradl. No v podstatě jej ukradla kočka mrtvým otrokářům, ale tohle vysvětlení by vyvolalo ještě víc otázek. Ty dva brakty naštěstí pokryjí cestu, a ještě jim z toho zbude na jídlo.

„Pojďme odsud, než se staneš hlavním podezřelým ve třech vraždách. Za to by tě čekala oprátka.“ Andross přikývl, nasypal mince zpátky do sáčku a vstal. „Za pár hodin vyplouvá z přístavu loď do Periocie. Využij déšť a aspoň si vymyj tu špínu z vlasů. Jinak nás tam ani nepustí.“ Andross přikývl a kousl se do jazyka, aby si nechal pro sebe, jak moc se děsí cesty na moři. Teď byl rád, že celý den nejedl. Z představy, že už za pár hodin se nalodí, se mu dělalo zle. Dva až tři týdny na moři budou peklo.

Peklo, které překoná.

Musí.

KAPITOLA PRVNÍ

Nejpřísněji střežené vězení v Periocii mělo jediného vězně, a to tak nebezpečného, že se k němu mohli přiblížit jen Virgoviané a Ariseové, kteří jej střežili. Otec Nika Geminiho musel zatahat za mnoho nitek, aby byl jeho druhorozenému synovi umožněn vstup. Nakonec Virgoviané ustoupili, když Niko prohlásil, že je jeho svatou povinností archiváře doplnit mezery v historii. A nikdo mu nemohl poskytnout lepší informace než stovky let starý vězeň. Matka i sestra ho prosily, aby od svého záměru upustil, protože se říkalo, že je dotyčný šílený, ale Niko byl k jejich prosbám netečný.

A tak se zanedlouho stane prvním Geminiem, který vstoupí na toto Eterem zapomenuté místo. Necítil nic než nadšení a zapálení pro své životní poslání. Světle modré oči mu jiskřily vzrušením a měděné kudrny se neposedně vlnily ve větru.

Konečně se objevily strážní věže, za nimiž se k nebi vzpínala samotná věznice postavená z kamene a vyspárovaná magií.

„Mám pověření,“ zavolal hlasitě a zamával svitkem vytaženým z brašny u sedla. Těžká kovová brána se pomalu otevřela a Niko vjel dovnitř. Seskočil z koně a stanul proti dvěma mužům, kteří ho přišli uvítat. Anebo spíš vyděsit, když viděl jejich zlověstné úšklebky. Rozhodně tu nebyl vítaný.

Virgovian v hnědém hábitu beze slova natáhl ruku. Niko se dovtípil, že chce svitek a předal mu jej, zatímco Arisean oděný v kožené zbroji ho prohledal ne zrovna šetrným způsobem.

„To nebylo třeba,“ řekl Niko, když Arisean dokončil prohlídku. „Jsem historik. My zbraně nenosíme.“

„Tvé slovo pro mě nic neznamená,“ odvětil Arisean. Niko se rozhodl, že na to raději nebude reagovat a podíval se na Virgoviana, který svitek mezitím dočetl a pokynul mu, aby ho následoval. Niko s úlevou kvitoval, že s nimi Arisean nejde.

Zastavili se u vstupu do věznice.

„Poslední šance, chlapče,“ promluvil Virgovian a jeho hlas zněl vážně. „Nikdo se ti nebude smát, pokud si to teď rozmyslíš.“

Niko si pomyslel, že Arisean by se mu klidně vysmál, ale nahlas řekl: „Děkuju, ale nechci, aby mé vynaložené úsilí a otcovy přímluvy vyšly nazmar.“

„Jak myslíš. Ještě než vstoupíš dovnitř, musím tě podrobit zkoušce, zda nejsi magicky nadaný. Pokud bys byl, nesměl bych tě tam vpustit.“

„Rozumím.“ Niko natáhl ruku a nechal holohlavého Virgoviana, aby ho řízl. Jeho krev byla červená. I když o sobě věděl, že mu v žilách nekoluje magie, stejně se mu ulevilo. Už byl tak blízko svému cíli, že kdyby mu teď zamítli vstup, zhroutil by se mu celý svět. Zdálo se, že v očích svého doprovodu zahlédl smutek, ale možná to byl jen zvláštní odlesk slunce, které zrovna dosáhlo svého vrcholu. Byl rád, že teď stráví několik týdnů mezi chladnými zdmi věznice. Nesnášel léto ještě víc než zimu. Dlaň si zavázal čistým plátnem, které mu muž podal.

„Několik posledních rad na závěr. Nikdy se vězně nedotýkej. Cokoliv ti řekne, ber s rezervou. Pokud si budeš myslet, že s tebou manipuluje, sděl nám to. A pokud budeš mít kdykoliv pocit, že je toho na tebe příliš, neváhej se na mě nebo kohokoliv jiného obrátit.“

„Děkuju. Budu na to myslet.“

„To doufám, chlapče.“

Virgovian odemkl, pustil Nika před sebe a pak vstoupil za ním. Když za nimi zamykal, nemohl si Niko nevzpomenout na slova svého staršího bratra, když mu sdělil, kam odjíždí: „Kdo jednou vstoupí do věznice Zapomnění, již z ní nevystoupí.“ Mimoděk se otrásl.

Hloupost, pomyslel si a následoval Virgoviana.

Následující den Niko vstoupil do cely. Nervozitou skoro celou noc nespál. Vůbec si nepřipouštěl obavy, že by mu vězeň mohl ublížit. Co by z toho ostatně měl?

Na prahu zůstal zaraženě stát. Jistě. Nečekal hladomornu, ale plně vybavená studovna ho zarazila. Po takřka celém obvodu místnosti byly police plné knih. U jedné stěny stála dvě zeleným sametem potažená křesla a mezi nimi se nacházel menší stolek s trojramenným svícem. Opodál se nacházel vstup do jiné místnosti, pravděpodobně ložnice, zakrytý těžkým závěsem. Místnosti dominoval dva metry dlouhý a metr široký stůl z dubu s pevnými vypořstřovanými židlemi. I na stole bylo několik knih, psací pomůcky a pár čistých pergamenů, jež nadočkavě čekaly, až je někdo popíše.

Niko udělal několik nejistých kroků směrem ke stolu, když se závěs odhrnul a do studovny vstoupil vysoký muž s polodlouhými,

lehce vlnitými černými vlasy a tmavě hnědýma očima, které si Nika pečlivě prohlédly. Oblečen byl do hnědé halenky a béžových kalhot. Absence slunečního svitu se na muži výrazně podepsala. Ačkoliv Niko sám byl celý život bledý chlapec, protože víc miloval knihy, než pobíhání po venku, mužova kůže byla bílá jako kůra Cibry, tisíciletého posvátného stromu vědění v centru akademie.

„Takže ty jsi ten archivář?“ otázal se muž a Niko v jeho hlase slyšel zájem. Tmavé oči, které na něj hleděly, ho znervózňovaly. Možná si to jen představoval, ale vypadaly takřka jako černé. Jako hluboká temná díra, kam mohl spadnout a již se nikdy nevyhrabat.

„Ano, pane... pane,“ zakoktal, za což si chtěl nafackovat.

„Přátelé mi říkají Kortan. Chceš být můj přítel?“

Nika napadlo, kolik asi tak může mít přátel, když už je tu uvězněný celá staletí, ale pokud si získá jeho přátelství a důvěru, mohl by mu vyprávět i o detailech, které by si jinak jistě nechal pro sebe, a on chtěl vědět všechno.

„Ano, pane... Kortane,“ opravil se. Kortan se usmál.

„Posaď se, Niko,“ vyzval jej a ukázal na židli u stolu.

„Ty znáš mé jméno?“

„Ano. Mí vězňové mě zpravili o tvém příchodu. Řekli, že bys rád napsal o mém životě.“

„Ano, pane. Tedy Kortane.“ Muž v něm vzbuzoval respekt a pro Nika bylo těžké oslovovat ho jménem, i když s tím souhlasil.

„Nemusíš být nervózní, Niko. Nevím, co ti napovídali, ale nekouš.“ Když Niko nereagoval, Kortan přešel ke křeslům a posadil se. Znovu pokynul Nikovi, aby si sedl ke stolu.

„Nechal jsem ti připravit několik pergamenů k psaní. Ačkoliv jsem si jist, že sis přinesl svoje vlastní.“

„Ano, přinesl. Ale vždycky se hodí další.“ Niko se posadil tak, aby mezi ním a Kortanem byl stůl. Jednak mu připadalo nezdvořilé, aby k němu seděl zády, a jednak se cítil klidnější, když na něj viděl. Ačkoliv Kortan působil přátelským dojmem, kolovaly o něm hrůzostrašné historky.

„Pověz mi něco o sobě, Niko. Rád bych se o tobě dozvěděl víc, než ti začnu vyprávět svůj příběh.“

Niko si odkašlal.

„No... Co bych řekl. Je mi pětadvacet. Mám rodiče, staršího bratra a mladší sestru. Zajímá mě historie. Mým snem je, že zapíšu dosud nezapsané.“ Znovu si odkašlal. „Ostatně proto jsem tady.“

„Je to práce na několik týdnů. Nemáš dívku nebo chlapce, kteří by tě postrádali?“ Niko cítil, jak rudne.

„Ne, nikoho nemám.“

„To je dobře,“ řekl Kortan, a když se na něj Niko tázavě podíval, dodal: „Aspoň tě nic nebude rozptylovat.“

KAPITOLA DRUHÁ

Loď připlouvala k přístavu. Na přídi stál Andross a křečovitě svíral zábradlí. V obličejí byl sinalý a nohy se mu třáslý únavou. Pot mu stékal po zádech a lepil vlasy k čelu a šíji. Nisa se mu otřela o lýtka.

Pustil se zábradlí a sjel do sedu. Po třech týdnech na lodi už neměl dost síly ani vůle vydržet stát. Kočka mu vlezla na klín a milostivě se nechala pohladit.

„Už tam budeme, Androssi,“ promluvila.

„Já vím,“ vydechl se zřetelnou úlevou v hlase. Nenáviděl moře. Nenáviděl, co s ním dělalo a co mu způsobovalo. Od chvíle, kdy se nalodili, provázely jeho cestu noční můry.

Andross Taurisuis se vracel do Periocie po deseti letech. Nepochyboval, že za tu dobu se mnoho změnilo a ani nevěděl, kde by měl začít. Doufal však, že si jeho kočičí společnice bude vědět rady.

Když konečně zakotvili, vzal Andross kočku do náruče a přenesl ji na pevninu, kde ji postavil na zem. Jen taktak se udržel, aby pevnou zem pod nohama nezačal líbat. Pročísl si vlhké vlasy a rozhlédl se. Slunce vyšlo teprve před necelou hodinou, ale přístav již překypoval životem. Rybáři vynášeli sítě plné ryb, které přesypávali do kádí s vodou, aby je trhovkyně mohly ihned prodávat, pomocní kuchaři kroužili kolem stánků a vybírali nejlepší kousky pro své pány a dámy a dělníci spěchali do doků, kde měli za úkol vyložit veškeré zboží a naložit nové, jež se rozveze po ostrovech.

„Měli bychom si pospíšet. Podle všudypřítomného smradu z ryb jsme na území Cancerů a odsud je to hodně dlouhá cesta domů. Nechci riskovat, že mě někdo pozná, dokud nenaberu sílu. Pokud Periocii vládne můj bratr, rozhodně mě nepřivítá s otevřenou náručí a nepředá mi trůn se slovy ‚Držel jsem ti tu místo, bratře. Pojd’ a ujmí se vlády.‘ Z téhle naivity jsem už vyrostl.“

„Musíme se dostat do Emptori, centrálního města na území Sagitariů,“ řekla Nisa.

„Co tam?“

„Znám tam někoho, kdo nám řekne víc o současném dění v Periocii.“

Andross se chtěl ještě na něco zeptat, když mu hlasitě zakručelo v břiše.

„Na trhu seženeme jídlo i nějaké oblečení,“ řekl.

„Ano, ať tu nemusíš chodit jako vandrák.“ Než se Andross vzmohl na reakci, Nisa mávla ocasem a vyrazila k tržišti. Bývalý vládce si povzdechl a následoval ji.

Po sněžení masového koláče, o který se podělil s Nisou, si koupil nové plátěné kalhoty a halenu. Kvůli tomu, jak byl vyhublý, si musel na haleně udělat uzel, aby nevypadal jako strašák.

„Už aspoň vypadáš jako člověk. Jakžtakž,“ poznamenala Nisa, zatímco se prodírali davem. Andross si otřel zpoceně čelo. Slunce už vystoupalo vysoko nahoru a hodiny odbíjely poledne. Začínalo být pořádné vedro.

Náhle Andross ucítil dotyk u pasu, kde nosil váček se zbytkem mincí po mrtvých otrokářích. Otočil se a spatřil mladíka, který mu

váček odřízl a chystal se s ním zmizet. Andross ho chytl za zápěstí, ale zlodějíček se mu lehce vyškubl a dal se na útěk.

„Niso!“ zavolal na svou společnici. Ta se ohlédla, rychle zhodnotila situaci a vyběhla za mladíkem.

„Zůstaň tady,“ zavolala na něj ještě, než zmizela v propletených uličkách. Andross vyšel z davu a zamířil ke kašně. Neměl v úmyslu zloděje pronásledovat. Po probdělých nocích na moři se mu nedostávalo síly. Upřímně byl rád, že se vůbec drží na nohou.

Nisa se vrátila po několika minutách. Jelikož v tlamě nedržela váček, bylo mu jasné, že zloděje nedostihla.

„Ztratila jsem ho v těch proklatých uličkách. Nejen, že byl rychlý, ale ještě se v nich orientoval o dost líp než já. Pravděpodobně patřil mezi Listy.“

„Zatracený cech. To byly naše jediné peníze. Co teď budeme dělat?“

„Já ti nevím. Najdeš si práci?“ navrhla kočka a posměšný tón v jejím hlase nemohl Andross přeslechnout. Hned na to dodala: „I když jsem zvědavá, kdo tě zaměstná, když se sotva držíš na nohou.“

„Nepomáháš,“ zamumlal Andross a promnul si čelo. Začínala ho bolet hlava.

„Něco vymyslím. Pojď za mnou,“ vyzvala ho a znovu se vydala mezi dav.

Nakonec se nad ním smílovala postarší hostinská. Od chvíle, kdy ji spatřil, věděl, že už ji někde potkal, ale nevěděl kde. Nejdřív dala jemu i Nise najíst a pak ho nechala vyspat v malé komůrce, kam se

vešlo maximálně lůžko ze slámy. I za to byl Andross vděčný. Usnul během několika minut. Nisa u něj chvíli seděla a čekala, jestli se noční můry budou opakovat i na souši, ale když to vypadalo, že bude spát klidně, vyklouzla ven a ulovila dvě myši, jež hostinskou již dlouho trápily, aby se jí odvděčila.

Andross prospal takřka celý den a probudil se krátce před večerem. Žena ho znovu nasytila a on se na oplátku nabídl, že si to odpracuje u mytí nádobí. Kromě něj a hostinské pracovaly v hostinci ještě dvě dívky, které se staraly o roznášení piva a jídla.

Ačkoliv hospoda byla plná a Andross se celý večer nezastavil, nestěžoval si. Ještě teď stěží věřil svému štěstí, že narazil na někoho, kdo úplnému cizinci poskytl jídlo a přístřešek z dobré vůle. Když všichni hosté odešli a hostinská zhasínala svíčky na stropních lustrech, Andross opustil kuchyň a zeptal se, proč na něj byla hodná.

„Před dvaceti lety mě opustil manžel. Eter si ho k sobě zavolal poměrně mladého a já zůstala sama s hospodou a s dvěma malými dětmi. Vůbec jsem nevěděla, co si počnu. Tehdy se u mě objevil mladý pán v doprovodu své družiny. Syn tehdejšího vládce Periocie.“ Andross si periferním viděním všiml, že Nisa zvedla hlavu od mléka a tázavě se na něj podívala, ale nevšímal si jí. Chtěl slyšet, co hostinská řekne. Už věděl, odkud je mu žena povědomá. I když od jejich setkání uplynulo dvacet let, příliš se v obličeji nezměnila. Jen jí přibýly vrásky. „Mladý pán se choval hezky k mým dětem a uctivě ke mně, a když měli jeho muži nevhodné poznámky, rychle je zarazil. Než odjel, dal mi váček s penězi. Bylo tam dost, abychom se dostaly z nejhoršího a hospoda začala prosperovat. Když jsem se doslechla, že se ztratil na

moři, bylo mi ho líto. Nikdy jsem neměla šanci mu poděkovat. A tehdy jsem si řekla, že pokud budu moct, pomůžu někomu dalšímu v nouzi.“

„Řekneš jí to, Androssi?“ otázala se ho Nisa.

„Hádám, že to byl dobrý člověk,“ nadhodil Andross, zatímco ignoroval Nisinu otázku.

„Co jsem slyšela, zahrával si dost s magií a v některých kruzích nebyl příliš populární, ale mně a mým dětem pomohl, když jsme to nejvíc potřebovaly a za to mu budu nadosmrti vděčná. Pokud bys tu chtěl se svou kočkou zůstat, zlobit se nebudu. Na očích ti vidím, že toho máš za sebou hodně a práce se nebojíš.“

„Děkuju za nabídku, ale moje cesta ještě neskončila.“

Hostinská se na Androsse pátravě zadívala a on se musel ovládnout, aby se neošil. Připomnělo mu to jeho chůvu, která se na něj takhle dívala vždycky, když se snažila zjistit, jestli neprovedl nějakou lumpárnu.

„Rozumím. Kdyby ses chystal na sever, zítra brzy ráno přijede vozka s pivem a poté míří k Sagitariům. Pokud mu pomůžeš vyložit sudy, možná vás vezme s sebou.“

„Děkuju. Za všechno. Jsi laskavá.“

„Nemáš zač,“ řekla hostinská, popřála mu dobrou noc a sfoukla zbytek svíček kromě dvou. S jednou odešla k sobě nahoru a druhou tam ponechala pro něj. Andross tam ještě chvíli seděl a přemítal nad jejími slovy. Byla náhoda, že narazili zrovna na ni? Věděla Nisa, za kým ho vede? Jak by mohla? Ne, musela to být náhoda. Možná ji vedli bohové.

„Aspoň něco jsi udělal správně,“ promluvila Nisa a přerušila tak jeho myšlenky.

„Aspoň něco? Nebyl jsem zas tak špatný vládce, abys říkala něco takového,“ namítl trochu uraženě.

„Ale nebyl jsi ani nijak úžasný. Pojd'me spát. Slyšel jsi přece, že vozka přijede brzy ráno. Tak ať máš na ty sudy sílu. Jestli je to tedy možné,“ poznamenala jízlivě a zamířila ke komůrce. Andross si povzdechl a vydal se za ní.

Andross a Nisa nebyli toho dne jediní, kteří se po několika letech vrátili do Periocie. Z lodi vystoupil muž s vlasy takřka vybělenými sluncem a s ostře řezanými rysy. Šedýma očima ostražitě přejel po nábřeží, ale kromě muže v oděvu určeném pro posly nikoho zajímavého neviděl. Ve chvíli, kdy ho posel zahlédl, se k němu vydal.

„Perril Piscesian?“ otázal se posel.

„Kdo se ptá?“

„Jsem tu jménem Aliety Aqiaris. Žádá tě o setkání.“

Perril se nezeptal kvůli čemu, bylo to zbytečné. Aqiarisové byli špehové a s informacemi nakládali velmi obezřetně. Perril nedokázal říct, k čemu potřebovali mořeplavce a bojovníka, ale byl si jistý, že se to brzy dozví.

„Dobře. Zaved' mě k ní.“

Po patnácti minutách svižné chůze dorazili před dům uprostřed náměstí. Oproti jiným se lišil pouze novější fasádou a záclonami v oknech, ale jinak byl stejný jako ty okolní. Dvoupatrový pro více generací, se čtvercovými okny, jež byla uprostřed léta doširoka rozevřená.

Posel zaklepal na dveře, na nichž byl vyrytý uhelný kámen a kružítko.

Dveře se otevřely a posel Perrilovi pokynul, aby vstoupil. Ten tak učinil a majordomus za ním dveře zavřel.

„Zbraň nech prosím tady,“ požádal ho poté a ukázal na odkládací stojan. Perrilovi to navzdory slovu *prosím* znělo spíše jako rozkaz a zbraň se rozhodl si ponechat. „Se zbraní tě k paní nemohu pustit,“ trval na svém majordomus. Perril pokrčil rameny.

„Tak to abych šel.“ Než však vzal za kliku, ozval se ženský hlas: „Nech ho, Fonsi. Našeho hosta jsem pozvala. Nemá zájem ublížit mně nebo mé rodině, že?“

„Nejsem nájemný vrah,“ odvětil a otočil se za hlasem.

Před ním stála štíhlá žena menšího vzrůstu s hnědými, místy již prošedivělými vlasy a s bystrými hnědými očima. Kolem očí a úst již měla vrásky, ale pokožku na krku měla ještě pevnou. Perril odhadoval její věk mezi čtyřiceti a pětáctýřiceti.

„Co můžu udělat pro královnu špehů?“ otázal se zčásti ironicky a zčásti se zájmem.

„Ráda bych to probrala u čaje. Nebo ti mohu nabídnout něco ostřejšího?“

„Děkuji, ale nic nepotřebuji.“

„Není zdvořilé odmítat hostitelovu nabídku.“

„Tohle taky není zdvořilostní návštěva.“

„Máš pravdu. Omlouvám se. Prosím, následuj mě.“

Zavedla ho do přijímacího pokoje, kde mu nabídla jedno ze dvou křesel u malého kulatého stolku. Na stolku stál zvoneček. Zazvonila na něj a krátce poté se objevila služebná. Na podnose nesla vychlazený čaj a sklenici vody.

„Říkala jsem si, že budeš po cestě vyprahlý.“ Napila se čaje.

„Potřebuji, abys doprovodil mou dceru k Virgovianům.“

Perril sraštil čelo.

„Proč bys svou dceru posílala k Virgovianům? Ledaže...“ Perril nedokončil větu, protože viděl, jak Alieta přikývla.

„Ano, u mé dcery se objevil magický dar.“

„Jsi si jistá?“ zapochyboval.

„Ano. Její krev září.“

„Uvědomuješ si, co tvé dceři udělají, aby ji té magie zbavili?“

„Už mají jiné způsoby. Pokud to nepůjde, naučí ji s tím žít. Slíbili mi to.“ Perril se ušklíbl. „I kdybych nechtěla, neznám nikoho, kdo by jí s tím pomohl. Virgoviané jsou jediná možnost.“

„A k čemu potřebuješ mě? Doprovodit ji může kdokoliv.“

Alieta smutně zavrtěla hlavou.

„Mám nepřátele. Nikdo si nedovolí zaútočit přímo, ale někde v lese by zaútočit mohli. Vždycky se to dá svést na lapky. Víc než jeden muž doprovázející mladé děvče vyvolá nežádoucí pozornost. A žádný muž se pro tento úkol nehodí víc než ty.“

„Proč já?“ Tušil, co řekne, ale stejně se zeptal.

„Protože jestli je pravda, co se o tobě říká, je těžké, ne-li nemožné tě zabít.“ Nemýlil se. „Je to mé jediné dítě. Pokud ji té magie nezbaví nebo nenaučí používat, dřív nebo později zemře. Už jsem pohřbila chotě. Nepřiprav mě ještě o dceru. Prosím. Štědře ti zaplatím.“

„Jak je tvoje dcera stará?“

„Sedmnáct, ale slibuji, že tě poslechne na slovo. Je opravdu slušně vychovaná.“ V tónu hlasu, jakým to řekla, bylo něco, co Perrilovi naznačilo, že se tomu snaží víc sama uvěřit, než že by to byla úplně pravda. Ale žena se zdála být opravdu zoufalá. A peníze se vždycky hodí.

„Dobře. Pomůžu ti. Ale polovinu odměny chci dopředu.“

„Rozumím,“ přikývla a vypadala, že se jí opravdu ulevilo. „Přijď zítra za úsvitu. Asterie bude připravena. Fons tě doprovodí do hostince a zaplatí ti ubytování a večeři. I... společnost, jestli chceš. Po dlouhé plavbě na moři ti jistě přijde vhod.“

„Děkuji ti za štědrou nabídku, paní, ale kurvu si můžu zaplatit sám.“ Pokud ji hanlivé označení nějak urazilo nebo rozhořčilo, nedala to na sobě znát. „Tak tedy zítra za rozbřesku,“ poznamenal Perril, vstal a s nepatrnou úklonou odešel. U dveří zarazil Fonse, který chtěl jít s ním se slovy, že to není třeba, a dům opustil.

KAPITOLA TŘETÍ

V jedné věci měla královna špehů pravdu. Společnost z nevěstince mu po několika měsících na lodi udělala dobře. Vybral si černovlásku s modrýma očima a s bledou pletí. Někoho mu připomínala, ale nedokázal se rozvzpomenout. A takhle to bylo s každou ženou, s níž ulehl za posledních patnáct let. Vybíral si stejné nebo velice podobné typy ve snaze najít tu, o níž se mu zdálo. Nikdy nezahlédl její obličej. Jen černé vlasy a uhrančivě zelené oči.

Nevěstinec opustil krátce před úsvitem. Cestou se zastavil na jídlo, které zapil malým korbelem piva. Poté zamířil k domu Aliety Aqiaris. Tam již probíhaly horečnaté přípravy na cestu. Když uviděl přistavený kočár a plná zavadla u paty schodiště, zakroutil hlavou. Vyhledal Alietu a oznámil jí, že nic z toho nebude potřeba. Postačí dva koně a vak s jídlem. Maximálně jedny jezdecké kalhoty a halena na převlečení.

„Nechceme na sebe poutat zbytečnou pozornost,“ vysvětlil. „Tvá dcera umí jezdit na koni, ne?“

„Ano. Všichni Aqiarisové umí, ale na koni z ní bude snadný terč,“ namítla.

„Na koni bude rovněž schopná rychleji utéct.“

Alieta si rezignovaně povzddechla.

„Dobře. Ať je tedy po tvém, Piscesiane. Asterie!“ zavolala žena.

„Už běžím,“ ozvalo se seshora a vzápětí dolů přiběhla mladá dívka s mahagonovými vlasy spletenými do copu. Byla vyšší než její matka

a štíhlá a Perril si zkušeným zrakem všiml, že má vypracovaná stehna a lýtka. Pravděpodobně tedy na koni jezdila opravdu dobře. Nebo aspoň často. Dívka si ho prohlédla tmavě hnědýma očima.

„To je on?“ otázala se, jakoby tam Perril ani nebyl.

„Ano, a chovej se slušně,“ napomenula ji matka.

„Jsem Asterie Aqiaris, ctěný pane,“ zašvitořila.

„Perril,“ představil se stručně.

„Proč neodnáší mé kufry do kočáru?“ otázala se Asterie, když uviděla stát svá zavazadla u dveří a nikdo si jich nevšímal.

„Pojedeme na lehko,“ odpověděl Perril.

„Jak moc na lehko?“ zeptala se podezíravě.

„Pouze s jedním náhradním jezdeckým oblečením.“

„Co prosím?“

„Nebudu to opakovat. Je nutné, abychom koně zatížili co nejmín a oni tak byli co nejrychlejší. U Virgovianů stejně dostaneš hábit, takže veškerá paráda je zbytečná.“

„Ale k Virgovianům pocestujeme nejméně dva týdny. To mám mít jen dvoje kalhoty a halenky? V čem budu spát?“ V dívčině hlase zaznívalo nefalšované zděšení. Perril měl co dělat, aby neprotočil oči. Tomuhle říkala Alieta slušně vychované děvče? Teď už dávalo smysl, proč nezněla příliš přesvědčivě.

„Asterie. Neodmlouvej a běž si sbalit. Kufry ti odnesou a vybalí, jakmile odjedeš. Veškeré oblečení tady na tebe počká.“

Asterie zavrčela něco, nad čím Perril povytáhl obočí, a vyběhla po schodech nahoru. Alieta si povzdechla.

„Většinu času se opravdu chová slušně a rozumně, ale někdy ji to popadne. Snažila jsem se ji nerozmazlovat, ale byla jedináček a nejspíš jsem jí dovolovala víc, než jsem si myslela. Ale i tak tě prosím, aby ses o ni postaral. Tady.“ Mávla na Fonse, kterého si Perril pamatoval jako majordoma. Ten přispěchal s naditým váčkem. „První polovina. Druhou ti vyplatí Virgoviané, jakmile tam moji dceru dovedeš. Už jsem s nimi domluvená.“

Perril peníze převzal a uschoval si je. Zakrátko uslyšeli dupání, jak dívka v rozčilení sbíhala schody. V ruce nesla malý vak.

„Chceš mi ho prohledat, Piscesiane, jestli jsem si náhodou něco nepřihodila?“ otázala se ho drze.

„Asterie!“ Matčin hlas zněl rozzlobeně. Asterie se k ní otočila.

„Mám tě ráda, mami. Nezlob se.“ Dívka ji políbila na tvář a tak, aby to její matka neviděla, vyplázla na Perrila jazyk. Poté vyšla ven.

Ach, bohové. Za co mě trestáte? Pomyslel si a podíval se na Alietu.

„Omlouvám se. Doufám, že pochopí, že to děláš proto, abys ji ochránil, a začne se chovat, jak jsem ji učila. Vaky s jídlem už jsou připravené k vašim sedlům. Vystačí vám tak na týden, maximálně na deset dní. Asterie moc maso nejí, takže se s lovem zatěžovat nemusíš.“

Jen přikývl a vyšel ven. Asterie zrovna připevňovala vak k sedlu a poté, zcela ignorujíc Perrila, se ladně vyšvihla na hnědou klisnu. Perril nasedl na vysokého černého hřebce a bok po boku vyrazili vpřed.

+++

Kortan a Niko spolu trávili téměř každý den s přestávkami na zpracování poznámek, na nichž Niko pracoval sám v soukromí. Kortan mu vyprávěl o politice před více jak pěti sty lety. Vyprávěl mu o bojích, které jednotlivé rody sváděly, protože takřka každý z nich chtěl vládnout. Niko byl zvědavý. Věděl, že Kortan je nesmrtelný, což byl jeden z důvodů, proč ho drželi ve vězení. Ale jak se stal nesmrtelným, to nevěděl. Chtěl se zeptat, ale bál se, že by ho tím urazil. Kortan se k němu choval slušně. Vlastně víc než to. Přátelsky. Jako kdyby byl opravdu rád, že tu s ním Niko je. A možná byl. Staletí samoty z nikoho dobrého člověka neudělají. Ani si neuvědomil, že si hryže ret, dokud na něj nesmrtelný vězeň nepromluvil: „Něco tě trápí, chlapče?“

Vzhlédl a podíval se na něj. Kortan ho pozoroval svýma hlubokýma očima, které přiměly Nikovo srdce bít rychleji, i když si opakoval, že mu Kortan nechce ublížit.

„Jsem spíš zvědavý,“ přiznal Niko po chvilce váhání.

„Zvědavost je pro učence základ, Niko. Zeptej se mě na cokoliv.“

„Jak...“ Odkášlal si a zkusil to znova. „Jak ses stal nesmrtelným?“

„Zemřel jsem,“ odpověděl Kortan prostě.

„Zemřel?“ zeptal se Niko zmateně, jako kdyby nechápal význam toho slova.

Kortan mu to chtěl vysvětlit, když se dveře prudce otevřely a s hlasitým třesknutím narazily do stěny. Niko leknutím takřka nadskočil a polekaně se tím směrem podíval. Hleděl na stejného Ariseana, jakého potkal, když přijel.

„Reane,“ oslovil ho Kortan. „Jaká čest, že jsi přišel. Co pro tebe můžu udělat?“

„Sklapnout!“ vyštěkl Arisean a přelétl Nika i Kortana očima. Zatímco Niko měl co dělat, aby se nezačal trást, protože mu voják naháněl hrůzu, Kortan si znuděně přehodil nohu přes nohu.

„Má tahle neočekávaná návštěva nějaký význam, nebo se nudíš?“ Rean po něm střelil nenávistným pohledem, otočil se na patě a odešel, přičemž za sebou zabouchl dveře. Knihy na policích se zachvěly, ale nespadly.

„Přijď zas,“ zavolal za ním Kortan, i když musel vědět, že už ho Arisean nemůže slyšet. Podíval se na Nika, který měl pobledlý obličej.

„Nahání ti hrůzu, což?“ Niko přikývl. „Nic si z něj nedělej. Je to pes, který štěká, ale nekouše. Vord ho drží na dost krátkém vodítku. Asi měl pocit, že nás musí zkontrolovat,“ uchechtl se Kortan.

„Vord to tady řídí, že?“ otázal se Niko, překvapený sám sebou, že se mu netřeše hlas.

„Ano. Už třetí generace. A dost možná to po něm převezme brzy jeho syn.“ Kortan se odmlčel. „Kde jsme to skončili, než nás Rean tak nevychovaně přerušil? Ach ano. Chystal jsem se ti říct, jak jsem se stal nesmrtelným. Stále tě to zajímá?“ Niko dychtivě přikývl. Už se z Ariseanova rázného příchodu oklepal a teď toužil slyšet víc.

„Řekl jsi mi, že jsi zemřel. Cos tím myslel?“

„Přesně to, co jsem tím řekl. Nikdo se nerodí nesmrtelný. Uvařil jsem lektvar, který měl rychle hojit rány, aby už nikdo nezemřel tak, jako můj dávný přítel a milenec Adal Aqiaris.“ Niko překvapeně zamrkal očima, ale nepřerušil ho. „Během vaření jsem použil magii a

kouzlo, které jsem vyřkl, že mě učinilo nesmrtelného. Nestárnu a nelze mě zabít. Ne že by se o to Virgoviané nepokoušeli mnoha způsoby.“ Jeho hlas u poslední věty zchladl a výraz ve tváři ztvrdl. Potřásl hlavou, jako by tím ty nepříjemné vzpomínky mohl zahnat.

„Ale tys nevěděl, co s tebou to kouzlo udělá, že?“

„Přesně tak. Použil jsem známé léčivé kouzlo a upravil ho, aby se dalo použít do lektvaru. Nevědomky jsem však stvořil kouzlo, které léčí tak dobře, že mě nenechá umřít.“

„Jak to vzala tvá rodina? Měl jsi rodinu? Omlouvám se, ale skoro nic se o tobě neví.“

„Ano, měl jsem ženu jménem Ingrida.“ Takže se mu líbili muži i ženy? Niko nevycházel z údivu. „Seznámil jsem se s ní na setkání profesorů. Já tehdy v akademii pracoval deset let, zatímco ona byla čerstvá absolventka. Po měsících ořukávání jsem se odhodlal pozvat ji na zimní ples, kde jsme se poprvé políbili, a od té doby jsme tvořili oficiální pár.“

Neměla to se mnou jednoduché. Hodně času jsem trávil v laboratoři, kde jsem vyráběl nové lektvary ve snaze najít ten správný. Přesto po roce přijala mou žádost o ruku. Trvalo dalších sedm let, než otěhotněla. Pár měsíců po této radostné novině jsem se stal nesmrtelným.

Ingrida to moc dobře nepřijala. Ne že bych se jí divil. Strávil jsem mnoho let hledáním něčeho, co by mi navrátilo smrtelnost. Nestárl jsem, a proto jsem ztratil pojem o čase. Jednou, když jsem se opět vrátil s nepořízenou, jsem zjistil, že Ingrida zemřela. Můj syn, jehož jsem takřka neviděl vyrůstat a ani si nepamatuju jeho jméno, mě bral

jako cizince. Nemohl jsem ho vinit. Znovu jsem odešel a už jsem se nevrátil. Nechal jsem ho žít jeho život a snažil se nějak žít ten svůj.“

„Zamiloval ses ještě někdy?“

„Ano i ne. Našli se tací, které jsem měl hodně rád, ale doopravdy jsem je nemiloval. Možná proto že jsem věděl, že to nebude mít dlouhé trvání. Tedy pro mě. Pro ně to byl celý život.“

„Ale co Virgoviané? To tě nechali jen tak pobíhat po světě? Museli přece o tobě vědět.“

„Samozřejmě že se mě pokoušeli zabít. Ať už magií nebo zbraněmi. Neúčinkovalo nic z toho. A já strávil mnoho let na útěku. Někdy mě nechávali na pokoji a jindy útočili každou chvíli. Dle toho, kdo byl zrovna u moci. Tehdy ještě Periocie nebyla sjednocená pod rodem Taurisiů. Tehdy se bojovalo o moc prakticky neustále.“

„Ale tys bojoval na straně zla, ne?“

„Zlo nebo dobro jsou relativní pojmy, Niko. Historii píšou vítězové a pravda je prodejná děvka.“

Niko přemýšlel. Kortan opravdu nepůsobil dojmem zlého člověka, jak ho strašili všichni, kterým řekl, kam se chystá. Spíš jako muž, který udělal jednu chybu a pyká za ni celý svůj život. Skoro mu ho bylo až líto. Znovu si připomněl slova Virgoviana, že mu nesmí všechno věřit, i když zněl velice přesvědčivě. Něco ho napadlo.

„Kortane,“ oslovil ho opatrně. Nesmrtelný se na něj podíval. „Co se stalo s tím kouzlem, které z tebe učinilo nesmrtelného? Zapsal jsi ho někam?“

„Ano, zapsal jsem jej do knihy zakázaných kouzel, aby už nikdo neudělal stejnou chybu jako já. Ale trochu jsem jeho znění upravil.

Pokud by někdo byl takový blázen a chtěl to použít, musel by obětovat to, co miluje nejvíc. Což vylučuje ty, kteří mají svědomí, což je většina, a zároveň i ten zbytek lidí, kteří nejspíš nejsou schopni nic a nikoho milovat. Ale ani bych se nedivil, kdyby se ta kniha v průběhu let ztratila. Avšak byl bych rád, kdyby sis tohle nechal pro sebe a nikam to nezapisoval. Jen pro jistotu. Nechceme přece nikoho navádět k nepravostem.“

„Samozřejmě,“ přikývl Niko. „Nikomu to nikdy neřeknu a ani to nikam nenapíšu. Přísahám.“

„Výborně,“ usmál se Kortan. „Bude to naše malé tajemství.“

Nise a Androssovi trvalo tři dny, než se dostali do města zvaného Emptori na území Sagitariů. Sagitariové byli obchodníci a své činnosti přizpůsobili celé město s deseti tisíci obyvateli. Trhy se nacházely na každém náměstí. Prodávalo se vše od knoflíků přes zbraně až po šperky. Cesty křižovaly plné i prázdné povozy dle toho, zda prodejci teprve vyjížděli nebo se naopak vraceli z obchodních cest. Na centrálním náměstí se Andross s vozkou rozloučil a poté zamířil ke kašně, aby si v ní opláchl obličej. Nisa ho následovala. Jakmile se osvěžil, promluvila: „No mohl bys vypadat líp, ale za těchto okolností to ujde.“

„Co je ta tvoje obchodnice zač?“

Nisa se zazubila, což u kočky vypadalo zvláště, a vyrazila. Po pár minutách zastavili u domu, jehož vývěsný štítek hlásal Dům rozkoše.

„Nevěstinec, Niso? To jako vážně?“

„Ale, ale. Snad nejsi panic?“

„To nejsem. Jen mě překvapuje, že se znáš s prostitutkou.“

„Já se znám se spoustou lidí. Prostitutky, obzvlášť ty lepší, jsou nekonečným zdrojem informací. Pokud se chceme dozvědět o situaci v Periocii bez přikrášlení, jsme tady na správném místě.“

„Předpokládám, že se s některou z dam znáš osobně.“

„Předpokládáš správně. Tak to s tebou nebude ještě úplně marný. Hledáme ženu jménem Birdie. Buď tak laskavý a zaklepej, ano?“

Andross zaklepal. Nic se nestalo. Zaklepal znovu. Po chvíli otevřel vysoký robustní muž, který si Androsse opovržlivě prohlédl od hlavy k patě.

„Co chceš, pobudo?“

„Mluvit s Birdie,“ odpověděl Andross a snažil se potlačit pocit podrážedenosti. Deset let otroctví se na něm podepsalo víc, než si byl ochoten připustit.

„Proč by Birdie měla mluvit s vychrtlým žebrákem?“

„Prostě ji zavolej.“

„Mám lepší nápad,“ pravil hromotluk, popadl Androsse pod krkem a odhodil ho o dva metry dál. Andross si bolestivě narazil kostrč. Muž zabouchl dveře od nevěstince.

„To šlo dobře, ne?“ prohodila Nisa, když se k němu doloudala. Andross jen něco zavrčel. „Počkej tady,“ řekla a odběhla. Andross pomalu vstal. Ačkoliv bolest byla jeho stará známá, nikdy se s ní nevítal rád.

Dveře od nevěstince se znovu otevřely a tentokrát v nich stála velice hezká žena. Světlé vlasy měla spletené do copu a oblečená byla jen do lehké noční košilky, která končila v půlce stehů a nezakrývala tak štíhlé dlouhé nohy. Andross byl nyní za bolest vděčný, neboť si byl jistý, že by se mu krev jinak nahnula do určité partie, kterou teď k životu rozhodně probouzet nechtěl.

„Ty jsi Andross?“ otázala se ho melodicky. Přikývl. „Pojď dál. Nisa mi o tobě řekla.“

Andross k ní dokulhal a žena se posunula, aby kolem ní mohl projít. Zjizvená kůže na předloktí jej zasvědčila. Prostitutka zavřela dveře a představila se: „Jsem Birdie. Pojď za mnou.“ Zavedla ho nahoru do svého pokoje. Andross se příliš nerozhlížel. Měl co dělat, aby vyšel schody, které se jeho bolavým zádům zdály nepřírodně vysoké. V pokoji seděla na posteli Nisa. „Musíš Oriola omluvit. Někdy je při naší ochraně až příliš horlivý. Sundej si halenu,“ vyzvala ho.

„Proč?“ otázal se obezřetně.

„Nebud' paranoidní, Androssi. Chce ti ulevit,“ ozvala se Nisa. Birdie se usmála.

„Chci tě namasírovat. To se přece jen lépe dělá bez oblečení, nemyslíš?“

Andross neodpověděl, ale s velkými obtížemi si přetáhl halenu přes hlavu.

„Lehni si,“ vyzvala ho tiše, zatímco se na něj dívala výrazně modrýma očima. Byl si jistý, že ty oči už někdy viděl. Položil se vedle Nisy. Birdie vzala z nočního stolu olejíček, natřela si s ním ruce a

jemně začala Androsse masírovat. Viděla jizvy na jeho zádech. Jizvy, které svědčily o bolestivém a častém bičování, ale neřekla ani slovo. Andross jí byl vděčný.

Birdie ho jemně masírovala a ulevovala mu tak nejen od bolesti z naražené kostrče, ale i od zatuhlých svalů a od napětí, které pociťoval od chvíle, kdy se s Nisou nalodili. Nevěděl, kolik času uplynulo, ale když skončila, cítil se lépe. Opatrně se posadil. Bolest byla takřka pryč.

„Máš zázračné ruce. Děkuju.“

Zářivě se usmála.

„Jen trocha magie. Zůstaňte tady. Donesu něco k jídlu.“

Andross pohlédl na Nisu.

„Tak proto ti rozumí.“

„Ano. Její magie je velice nepatrná, ale na lehké léčení stačí.“

„Proč jsi mi to neřekla?“

„Nebylo to důležité.“

„Niso, já...“ Andross větu nedokončil, neboť se Birdie vrátila s jídlem. Když dojedli, nádobí odnesla. Po návratu se natáhla na postel vedle Androsse.

„Promluvíme si večer. Teď jsem unavená a ty taky vypadáš, že by ti pár hodin spánku prospělo.“

Andross si myslel, že mu bude činit potíže usnout s plným žaludkem vedle tak krásné ženy, ale sotva se hlavou dotkl polštáře, propadl se do říše snů.

„Tohle je opravdu Andross Taurisius?“ otázala se Birdie Nisy, když si byla jistá, že muž vedle ní spí. Kočka souhlasně zamňoukala. „Páni. Myslela jsem si, že si děláš srandu. Vypadá strašně.“

„Když jsem ho našla, vypadal ještě hůř. Potřebuje práci, která ho zocelí, pravidelnou stravu a spánek, aby se dal do kupy.“

„To bych asi mohla zajistit. Jak moc spěcháte?“

„No, dokud bude taková troska tak nic moc nezmůžeme.“

„Rozumím. Něco vymyslíme. Dobrou noc, kočičko,“ popřála jí škádlivě.

„Dobrou noc, človíčku,“ oplatila jí Nisa stejně a zakrátko obě usnuly.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Androsse probudila tepavá bolest na levém předloktí. Pokusil se pohnout, ale zjistil, že ruce má spoutané za zády provazem, který se mu bolestivě zařezával do zápěstí. Otevřel oči, ale viděl jen obrysy. Podle zápachu mu nejspíš natáhli přes hlavu pytel. Chlad, který cítil, mu napověděl, že je oblečený pouze do kalhot. Halenu a boty mu únosci vzali. Na kotnících cítil okovy. Někdo se opravdu vynasnažil, aby jim neutekl.

Snažil se vzpomenout, co se stalo, ale hlava mu třestila, jako kdyby vypil sud vína. Přitom věděl, že nevypil. Nikdy nepil tak, aby si nic nepamatoval. Pokusil se dobrat k posledním vzpomínkám, avšak když se bolest hlavy stupňovala společně se snahou něčeho se dopátrat, vzdal to. S takovou ani nemá smysl zkusit používat magii. Pokud by se mu podařilo ji vyvolat, nejspíš by nad ní ztratil kontrolu.

Zaslechl kroky. Zacinkaly klíče a zarachotil zámek. Kroky se k němu přiblížily a vzápětí ho někdo hrubě postavil na nohy. Andross s rukama za zády téměř neudržel rovnováhu. Někdo ho popostrčil, čímž Andross pochopil, že má jít. S pouty na nohou se mu šlo špatně, ale dotyčného to moc nezajímalo, když do něj tu a tam strčil, aby šel rychleji. Pod nohama cítil opracovaný kámen.

„Aspoň byste mi mohli sundat ten pytel, abych viděl na cestu,“ promluvil na neznámého. Rána do zad ho srazila na kolena.

„Ještě slovo a zbičuju tě tak, že tě nepozná vlastní matka!“ zavrčel mu do ucha mužský hlas. Andross chtěl říct, že jeho matka už je mrtvá, ale kousl se do jazyka, aby to nevyslovil. Dokud nezjistí, s kým má co dočinění,

nebude je provokovat. „Vstaň!“ přikázal mu dozorce. Andross se s námahou postavil na nohy. Muž jej uchopil za loket a vedl dál.

Po několika minutách došli k dalším dveřím. Muž je odemkl a znovu do Androsse strčil. Ten klopýtl přes práh, ale rovnováhu udržel. Podle větru, který ho pohladil po nahé kůži a matnému světlu, jež k němu pronikalo i přes hrubý pytel, usoudil, že je někde venku. Tam se ho chopily jiné ruce a někam ho dovedly. Slyšel mumláni žen a mužů, ale slova nerozeznal. Dvě silné ruce ho držely, zatímco někdo další mu rozkopl nohy na délku řetězu mezi kotníky. Řetěz poté nahradil pravděpodobně tyčí, protože když skončil, nemohl dát Andross nohy k sobě. Že by pojistka proti útěku? Jako kdyby měl i tak šanci.

„Dámy a pánové. Věnujte mi prosím pozornost,“ ozval se zvukný hlas vedle něj. Šum utichl, a i když to Andross neviděl, cítil, že se veškeré pohledy přítomných upřely na něj. „Dnes pro vás mám speciální lahůdku. Dostalo se nám výjimečného a jedinečného kousku. Tato nabídka se již nebude opakovat.“ Andross se cítil jako kus dobytku a začínal toho mít dost. Než však stihl něco říct, muž pokračoval: „Představuji Vám lidmi milovaného a námi nenáviděného Tandrosse Taurisia!“ Muž mu strhl pytel z hlavy a Andross automaticky odvrátil hlavu, jak ho na okamžik oslepilo slunce.

Ozvalo se bučení i jásání. Andross několikrát zamrkal, než si jeho oči přivykly, a poté se rozhlédl. Stál na dřevěném pódiu a pod ním seděli dobře oblečení lidé. Některé ženy a muže poznával a většina jej považovala za svého nepřítele. Došlo mu, v jaké situaci se nachází a chtěl promluvit, něco říct, aby to zastavil, ale v tu chvíli mu svalovec za ním natlačil do úst roubík. Ozval se pobavený smích.

„Ne, ne, ne, náš drahý vládce. Už žádné slovo svobodného muže. Příště až promluvíš, budeš pouhým otrokem,“ sdělil mu vyvolávač a potutelně se usmál. „A teď něco, co potěší dámy a možná i pány.“ Svalovec Androsse znovu uchopil, aby se nemohl hýbat, a vyvolávač kývl na jednoho ze svých mužů. Andross náhle pochopil, co přijde. Rozhodl se kašlat na následky a sáhl po své magii.

Nic se však nestalo. Ačkoliv byl horký den, na kůži ho zastudil ledový pot. Zkusil to znovu, ovšem ani tentokrát magie neodpověděla na jeho volání. S hrůzou si uvědomil, že je pryč. Pokusil se vyškrubnout, avšak svému ponížení již zabránit nemohl. Muž mu stáhl kalhoty a vystavil tak jeho přirození na odiv všem přítomným.

Andross otevřel oči a roztřeseně se nadechl. Myslel si, že noční můry už skončily, ale ony se k němu neustále vracely jako věrný pes ke svému pánovi. Chvilí ještě zůstal ležet v posteli, ale nakonec vstal, překvapen, že ho záda vůbec nebolí. Birdie možná ovládala víc než špetku magie.

Natáhl si košili a přešel k oknu, kde roztáhl závěsy. Už se stmívalo. Když vrzly dveře, otočil se. Dovnitř vstoupila Birdie s tácem jídla. Světlé vlasy měla rozpuštěné, sahaly ji až téměř k pasu, a na sobě šaty ze splývavého hedvábí, které zdůrazňovalo její křivky. Andross polkl. Kolem nohou se jí protáhla Nisa, která vyskočila na Androssem vyhrátou postel a zavrňela: „Podívejme, kdo se nám vyspinkal.“

Andross protočil oči a Birdie se usmála.

„Nisa měla vždycky prořízlou pusu,“ řekla, snad ve snaze omluvit její chování. Zavřela dveře. Nisa si odfrkla. „Dneska večer jsem

požádala Ceresínu, aby za mě na děvčata dohlédla, takže budeme mít dostatek času si promluvit.“

„Birdie už nemusí pracovat se zákazníky. Ona tomu tady šéfuje,“ dodala Nisa pro vysvětlení a vypadala u toho spokojeně. Birdie se skromně usmála.

„Pořád se zákazníky pracuju, ale už s nimi nemusím spát,“ upřesnila. „Ale zpátky k situaci v Periocii. Hodně se toho za deset let změnilo a máloco k lepšímu.“

„S mým bratrem na trůnu jsem ani nic jiného nečekal,“ promluvil Andross mezi sousty. „Je ještě pořád na trůnu, že?“

„Bohužel ano. A velice si notuje s Virgoviany co se týče stíhání magicky nadaných, kteří nejsou Virgoviané.“

Andross si povzdechl.

„Vždycky mi záviděl moje nadání. A nikdy nechápal, co jsem si kvůli tomu vytrpěl. Nebo ho to prostě nezajímalo.“

„Zřejmě razí heslo, že když nemůže mít magii on, nebude ji mít nikdo další. Tedy krom těch fanatiků,“ ozvala se Nisa.

„Všichni nejsou stejní,“ poznamenala Birdie.

„Ne, ale drtivá většina je.“

„Dobrá, nebudu se s tebou hádat. Vidím, že je to pro tebe stále citlivé téma. Nečistí, ano, takhle se jim začalo říkat, jsou lovnou zvěří. Vlastně ti, kteří se dostanou k Virgovianům, jsou ti šťastnější, protože mají šanci extrakci přežít. Ti, jež padnou do rukou lovcům, jsou dost často mučeni, a nakonec jim stínají hlavy.“

„A tohle Virgovianům připadá v pořádku? Magicky nadaní nebo ne, pořád jsou to lidé.“

„Mnozí nesouhlasí, ale taky to nikdo nedělá veřejně. Nebo aspoň ne většina. Takzvaní Nečistí často zmizí a už se nikdy neobjeví. Pro mnohé lovce je to sport. Krvavý a krutý sport,“ dodala Birdie částečně smutně a částečně znechuceně. „Naštěstí jsou tu stále Listy, kteří přijímají magicky nadané do svých řad.“ Natočila se k nim zády a odhrnula si vlasy. Andross na její dlouhé šíji spatřil vytetovaný květ kopretiny. Vzedmula se v něm touha líbat ji nejen na šíji, ale i po celém těle. Ucítil tlak v kalhotách.

Ach, bohové. Skutečně se chovám jako panic.

„Ty jsi jedna z nich,“ řekl a upravil polohu tácu, aby zakrýval jeho vzrušení.

„Ano. Zachránili mě před životem na ulici. Ale to teď není důležité.“ Podívala se na Androsse a pootevřela dveře. „Niso, necháš nás o samotě?“

„Proč?“

Birdie se významně podívala na tác, který Andross usilovně svíral a Nisa pochopila.

„Buď na něj něžná. Už nejspíš zapomněl, jak se milovat se ženou,“ poznamenala a nepochybně se škodolibou radostí sledovala, jak Andross zrudl. „Tak zatím.“ Zašvihala ocasem a zmizela z pokoje. Birdie za ní zavřela dveře.

Andross otevřel ústa, aby něco řekl, ale Birdie si přetáhla šaty přes hlavu a odhodila je na zem, čímž ho připravila o řeč. Její postava byla jedním slovem dokonalá. Došla k němu s ladným pohupováním boků. Tlak v kalhotách začínal být nesnesitelný. Birdie od něj převzala tác a odložila jej za sebe. Klekla si a zvedla hlavu, aby se mu

podívala do obličejů. Dýchal rychle a oči se mu leskly. Viděla v nich touhu ale i stud nad tím, že se nedokáže ovládat.

„Myslel jsem, že už s muži nespíš,“ podařilo se mu říct. Byl hrdý, že to zvládl bez zadrhávání. Chtěl ji. Chtěl ji tak moc, až to bolelo.

„Nespím se zákazníky. Já sama si ale vyberu, s kým ulehnu a vybrala jsem si tebe,“ odvětila a stáhla mu kalhoty. Na otázku, proč zrovna jeho, se už nevzmohl.

Perril a Asterie strávili většinu času na koních v tichu. Obvykle si jen vyměnili pár slov k večeru ohledně toho, kde budou spát. Jídlo zatím brali ze zásob, které jim dala její matka. Perril vybíral místa na přespaní tak, aby měli krytá záda. Jednou to bylo pod skalním převisem, podruhé v jeskyni, kde Asterie nezamhouřila ani oka, protože se bála, že tam číhá medvěd, a během čtvrtého večera je ještě před soumrakem zastihl déšť. Podařilo se jim najít opuštěnou stavbu, která měla vylomené dveře, vyrvané okenice a rozbitá okna, ale měla střechu a u zdi bylo sucho. Stavba disponovala i přístřeškem, kam mohli uvázat koně, aby tolik nezmokli.

„Kdybysme cestovali kočárem, nemuseli bysme zmoknout jak slepice,“ utrousila Asterie našťavaně, zatímco si vyndávala z vaku náhradní oblečení. Ještě že si vzala ten nepromokavý, který jí matka koupila pár dní před příjezdem Piscesiana. „Můžeš se aspoň otočit, nebo na mě hodláš vejrat, až se budu převlíkat?!“

Perril se k ní otočil zády.

„U Aqiarisanky bych čekal vznešenější řeč.“

„Stačí, že mě vláčíš po bohy zapomenutých cestách. Chceš mě ještě poučovat o tom, jak mám mluvit?“

„Ne, nehodlám tě poučovat. Pouze mě to překvapilo.“

„Za to tě matka neplatí.“ Ze rtů jí vyklouzla nadávka, když se snažila sundat kalhoty, které se jí lepily na kůži.

„A zřejmě nezaplatila ani učitelům za tvou výchovu,“ poznamenal suše Perril.

„Už jsem hotová. Taky by ses měl převléct.“ Přejela jeho malý vak opovržlivým pohledem. „Jestli máš do čeho.“

„O mě se nestarej. Zkus usnout. Když se vyspíš, možná nebudeš tak protivná.“ Asterie otevřela pusu a pak ji zase zavřela, když se rozhodla, že na jeho drzost nebude reagovat. Z vaku si vytáhla ještě deku, kterou si rozložila na zem. Lehla si a zavřela oči. Slyšela Perrila, jak se pohybuje, neboť pod ním vrzala prkna a pootevřela oči. Sundal si halenu a posadil se čelem ke dveřím. I v tom šeru viděla jeho rozložitá záda, a když se protáhl, viděla, jak se svaly pohybují.

V duchu se ušklíbla. Věděla, že některé ženy by při pohledu na něj omdlévaly touhou, ale jí se to netýkalo. Jí se muži nelíbili. Alespoň ne ti svalnatí. Preferovala mladíky, kteří měli jemné skoro až dívčí rysy. Ne že by s nimi doopravdy něco měla, ale občas si s nějakým vyšla na procházku, kde se letmo dotýkali rukama a s jedním se dokonce i líbala, protože jeho rty vypadaly od pohledu měkké a hebké a ona je chtěla vyzkoušet. Ale moc se jí to nelíbilo, a tak se s mladíkem už víckrát neviděla. Začaly se jí klížit oči. Znovu je zavřela a zanedlouho usnula.

Probudil ji tlak na ústech. Než začala panikařit, uslyšela Perrilův šepot: „Tíše. Venku někdo je.“ Asterie otevřela oči. Ještě nevyšlo slunce, ale už viděla obrysy svého doprovodu, který odtáhl ruku a přiložil si prst na ústa, jako kdyby chtěl zdůraznit naléhavost svých slov. Asterie přikývla a vstala tak potichu, jak to jen dokázala. Perril z pochvy vytáhl meč a jí do ruky vtiskl dýku. Podívala se na něj vytržštěnými očima.

„Pro případ nouze,“ naznačil a připlížil se k východu. Vyhlédl ven a očima rychle přelétl po okolí. Obloha z černé už přešla na temně modrou, což jim poskytlo aspoň trochu světla. Když nikoho neviděl, kývl na Asterii. Ta se přitiskla ke zdi, skrčila se, aby ji nebylo vidět rozbitým oknem a schovala se za jeho zády. Přece jen si pamatovala něco z toho, co se jí matka snažila vštípit a o čem říkala, že to jsou základy špehování. Stiskla jílec dýky a modlila se k bohům, aby ji nemusela použít. Srdce jí divoce tlouklo v hrudi a žaludek se snažil dělat kotrmelce.

Perril vylezl ven a dal pokyn Asterii, aby ho následovala. Ozvalo se zadrnčení a z houštiny vyletěl šíp, který ji zlehka škrábl přes ucho. Vykřikla a přitiskla si prsty k uchu. Když se na ně poté podívala, spatřila krev. Z lesa vyběhlo pět mužů s tasenými meči.

„Uteč!“ křikl Perril na Asterii. Ta zůstávala paralyzovaná strachem stát na místě. „Uteč!“ zařval na ni a postrčil ji směrem ke koním, kteří začínali nervózně podupávat a řehtat. Těsně nad hlavou jí přeletěl šíp a zabodl se do zdi. Asterie chytila klisnu za ohlávku a několika naučenými slovy a pohyby ji uklidnila aspoň natolik, že ji mohla

odvázat a vyhoupnout se na ni. Když kolem ní proletěl další šíp, klisna se vzepjala na zadní. Asterie se udržela jen díky tomu, že se učila jezdit na koni prakticky ve stejném věku, kdy začala chodit.

Uslyšela třeskot, jak do sebe meče narazily, a podívala se tím směrem. Perril byl v obklíčení, ale protože si stále kryl záda stavbou, kde přespali, mohli na něj útočit jen v půl kruhu. Asterie trhla otěžemi a vběhla s koněm mezi útočníky, kteří se soustředili jen na jejího ochránce, protože nepředpokládali, že pro ně může být sedmnáctiletá holka hrozbou. Navíc ji měl vyřídit lučištník. Klisna do nich vrazila a dva skončili sražení k zemi, zatímco třetí se nabodl na Perrilův meč. Další dva se na Perrila vrhli. Asterie ještě viděla, jak stihl vytáhnout meč z mužova těla a na poslední chvíli odrazit jejich útok. Jeden ze sražených mužů se začal zvedat, když vystrašená klisna vykopla zadníma nohama a trefila ho přímo do hlavy. Ozvalo se křupnutí a muž se bez hlesu složil k zemi. Asterie kopla klisnu do slabin a ta se rozběhla přímo na lučištníka. Jelikož mu došly šípy, vrhl se na poslední chvíli stranou, aby neskončil jako jeho společník. Asterie už se neohlížela a uháněla po lesní pěšině tak rychle, jak jen to šlo, aniž by riskovala, že si kůň nebo ona zlomí vaz.

Když Asterie nabyla dojmu, že před útočníky získala dostatečný náskok, zpomalila. Ostatně začínala cítit, že její klisna Minná je již unavená. Nechala jít koně krokem, aby se vydýchal, až nakonec zastavil. Asterie z něj sklouzla a uvázala ho k větvi rozložitého stromu. Prsty přejela bezmyšlenkovitě po kůře. Její ochránce byl touhle dobou pravděpodobně už mrtvý a ona neměla ponětí, kde je. Možná by

mohla zkusit vylézt na strom. Zjistit, kde se nachází sever a vydat se tam. Ostatně na severu se nacházelo i území Virgovianů.

Minná neklidně zařehkala a pohodila několikrát hlavou. Asterie ji konejšivě pohladila po šíji a rozhlédla se kolem. Nikoho však neviděla.

„Klid, holka. Jsme tady jen my dvě,“ řekla, ale nevěděla, jestli se víc snaží přesvědčit sebe nebo klisnu. Použila koně jako stoličku a ze sedla se zachytila za první silnější větev, kterou uviděla. Povytáhla se a chytila se další. A pak další a další. Jednou se jí smekla noha, ale podařilo se jí udržet se, i když si odřela dlaně.

Vyšplhala až takřka nahoru a rozhlédla se. Pevně objímala kmen, neboť se jí svaly na rukou i nohou trásly vyčerpáním. Spatřila vycházet slunce. Tím směrem tedy bude východ. Už věděla, kudy jet. Začala pomalu slézat dolů, když se větev, na níž stoupla, ulomila. Asterie se stačila zachytit větve nad hlavou, ale prsty jí klouzaly. Pokusila se přehmátnout, ale kvůli křeči v paži se neudržela a zřítela se dolů.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Periocie: Boj o magii***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.